

La roca de Prometeu

Sempre hem cregut que les lluites aferrissades, que constantment han de sostenir els partits polítics de caràcter democràtic, per fer prevalèixer la lenta implantació del seu apostolat, anirien de dret a una victòria definitiva, si tots plegats, units per uns principis de llibertat, d'igualtat i de justícia, apleguessin en una sola acció els seus idealismes democràtics.

La dolorosa reacció que va a despertar en la consciència humana, el formidable xoc de la gran guerra i el contundent fracàs de tota l'organització capitalista que el seu desastre va significar, semblà que havia de portar entre els homes de cor i els homes d'elevada idealitat, l'imminència d'una acció comuna, capaç d'instituir el privilegi únic d'una democràcia universal.

L'ànima heroica de les multituds que sent i vibra en tot moment d'espíritual exaltació, en veure's desagnada, podia haver vingut un gest de personificació altiva i de dignificació civil, que alliberessin per sempre més dels dogals de l'autocràcia.

Aquesta revolució espiritual, però, no s'ha produït amb la intensitat que requeria. Els drets individuals, ho i essent anteriors a tota legislació, han restat supeditats a les més enginyoses limitacions circumstancials, i el dret al lliure exercici del pensament i de la lliure expressió de la consciència, ens han estat reblats de nou al grilló de legislacions estrictes.

Segurament a casa nostra, l'adveniment de la Dictadura podia haver ajudat molt a la formació d'aquest estat de consciència, que ens hauria portat a la implantació d'una nova redimida societat.

L'opinió és la força, i en trobar-nos disgregats de l'engranatge dels antics partits polítics, alleugerits

del pes de les seves tradicions històriques, derogades les seves doctrines, liquidades les seves funcions, i anorreades les seves figures representatives, aquesta opinió unida per un mateix sentit de dignitat, podria haver fet caure els Poders a mercè de la voluntat pel poble, i emmotllar-los a la instauració d'un veritable règim democràtic.

No ha estat així tampoc. Les transaccions unitàries per part de les organitzacions de caràcter conservador, i l'intransigència partidista per part dels sectors populars, han fet que sempre la gent de l'ordre establert, fossin els predominadors de tota l'estructuració estatutària.

La gent posseïdora de totes les prerrogatives dintre l'estat actual, per damunt del seu idealisme particular, per damunt de les seves divergències i rivalitats, han bregat sempre solidaritzats, i han sabut sacrificar, àdhuc el seu cabdillatge d'agrupació, en bè de llur predomini estatal. Així han orientat, i han fortificat d'una fàisó gairebé indestructible, la seva política de supremacia moral, d'utilitats comercials, industrials i aranzelàries, i així, en defensa de llur predomini i de llurs interessos, han sabut mantenir-se uns factors secularment representatius.

Potser per aquesta manca d'interessos comuns, que no han afectat mai el proletari, les forces democràtiques, no s'han avingut a supeditar en res i per res, la seva pura valor espiritual. Molts homes que per un ideal haurien estat capaços d'oferir-se en holocaust, s'haurien també jugat la vida abans d'accedir a la més petita transacció del seu ideari, ni àdhuc arribant a la implantació d'una bona part substantiva del mateix.

L'ideal ens ennobleix, ens estimula i es converteix en instrument

de redempció. Tanmateix, però, tants segles d'opressió i de vassallatge, ens havien d'haver fet canviar de tàctica, procurant orientar el nostre plet, en un sentit global i unitari, que fessin invencible el predomini de la democràcia.

Es ben trist, certament, que amb la nostra il·lusió d'una llibertat tornassolada, no ens douem compte que vivim esclaus; que amb la nostra abnegació per un ideal santificat, hàguem de llegir als nostres fills l'heredatge d'una inconscient resignació; que tan intransigents amb els nostres doctrinarismes, ens abandonem al somni de la llunyana reacció. Hauria d'acabar aquesta eterna ficció que ens aixeca el pensament fins a les estrelles, però que ens manté encadenats en la roca actual de Prometeu.

FRANCESC ROSSETI.

Servei de premsa d'Unió Socialista de Catalunya.

DEL PAISATGE INTERNACIONAL

El palau de Sant Jaume

El lector ens permetrà que avui li donem una petita ressenya del què és el palau de Sant Jaume, palau que el govern anglès ha disposat per celebrar-hi la Conferència del Desarmament Naval.

Quan s'esdevé la mort del rei el poble anglès—tan aferrat a les velles tradicions—n'és assabentat des del balcó de l'Armeria del palau de Sant Jaume, al mateix temps que també se li notifica el successor del difunt monarca.

Els assistents a la Conferència, cada vegada que vagin a una reunió, hauran d'atruessar l'Armeria que es troba quasi a l'entrada del palau.

Assistiràn a la Conferència 300 periodistes. Ultra les habitacions pel treball d'aquests senyors, s'han habilitat deu habitacions pels treballs de les distintes potències.

Per escalfar aquest palau només hi ha tres escalfa-panxes. Es de suposar que amb aquesta escassetat de calefacció, la Conferència es desplegarà en un ambient glacial. Hom ha parlat d'instal·lar brasers sota les taules al volt de les quals es discutirà. Hi ha qui ha dit, que degut a les dificultats a vèncer, les discussions seran molt animades i acalorades, la qual cosa farà innecessària la calefacció. Fins s'ha dit que hi haurà qui suarà... d'angúnia.

Els que ho passaran més magre seran els periodistes. Treballaran a la sala de guarda i al vestíbul. Els periodistes tin-

(Segueix a la pàgina 3)

La senyoreta

Rosalia Recasens i Gabernet

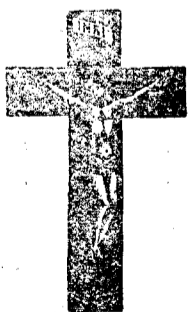
Ha mort a l'edat de 45 anys

havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

(A. C. S.)

Els seus afligits, germans Jaume i M.ª Dolors, germans polítics Salvador Bonastre, Lluís Alegre i Assumpció Llobet, nebots, cosins, família tota i la casa comercial "Fàbricas y Almacenes Recasens S. A." de Concabella, en comunicar als seus amics i coneguts aquesta pèrdua irreparable, els preguen la tinguin present en les seves oracions i que es serveixin assistir a l'Ofici funeral que es celebrarà demà dimecres, a les onze, a l'Església Parroquial de Sant Pere Màrtir i acompanyar després el cadàver al cementiri, per qual favor en restaran agraïts. Manresa, 14 de gener de 1930,

NO ES CONVIDA PARTICULARMENT

Pregueu a Déu en caritat per l'ànima de

D. LLUIS VIÑAS I GEIS

que morí a Balsareny el dia 4 del corrent, a l'edat de 30 anys, confortat amb els Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A. C. S.

Els que el ploreu: esposa Pilar Nuviala; fill Lluís; pares Ricard i Magdalena; mare entenada Conxa Campos; germans Josep, Francesc, Maria, Magdalena i Angela; germans polítics Maria Genescà, Josefina Riera i Santiago Russinyol; oncles, nebots, cosins i la família tota, en recordar als seus amics i coneguts tan trista pèrdua, els supliquen tributin un record en llurs oracions i els agrairan l'assistència a algun dels oficis funerals que en sufragi de l'ànima del difunt se celebraran demà dimecres, dia 15, a les nou a la parròquia de la vila de Sallent, a dos quarts de deu a l'església de Balsareny i a dos quarts d'onze a l'església parroquial de Santa Anna de Barcelona, per qual acte de pietat cristiana la família els en restarà profundament reconeguda. Manresa, 14 de gener de 1930.

NO ES CONVIDA PARTICULARMENT

Els Illms. senyors bisbes de Vich, Barcelona i Solsona es dignaren concedir indulgències en la forma acostumada.